

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 К 000492 09 Кж
Бања Лука, 30.6.2009. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу које чине судија мр Вељко Икановић, као предсједник вијећа, а судије Војислав Димитријевић и Слободан Милашиновић, као чланови вијећа, уз учешће записничара Софије Рибич, у кривичном предмету против оптуженог С.П., због стицаја три кривична дјела разбојништва из члана 233. став. 2., од чега једно у вези чланом 20. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број: 49/03, 108/04, 37/06 и 70/06), одлучујући о жалби браниоца оптуженог која је изјављена против пресуде Окружног суда у Бијељини број: 12 0 К 000492 08 К од 19.2.2009. године, на сједници вијећа која је одржана дана 30.6.2009. године, на чијем су јавном дијелу присуствовали, оптужени С.П. и његов бранилац П.Д., адвокат из Б. донио је

ПРЕСУДУ

Жалба браниоца оптуженог С.П. се као неоснована одбија и потврђује се пресуда Окружног суда у Бијељини број: 12 0 К 000492 08 К од 19.2.2009. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бијељини број: 12 0 К 000492 08 К од 19.2.2009. године (у даљем тексту: побијана пресуда) оглашен је кривим оптужени С.П. због стицаја три кривична дјела разбојништва из члана 233. став. 2., од чега једно у вези чланом 20. Кривичног закона Републике Српске, за која му је првостепени суд утврдио казне затвора од по 2 (двје) године и осудио га на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године, у коју му је урачунато вријеме проведено у притвору од 14.09.2008. до 26.12.2008. године. На основу одредбе члана 96. став 2. тачка е) Закона о кривичном поступку ("Службени гласник Републике Српске" број: 50/03, 111/04, 115/04, 29/07, 68/07 и 119/08) оптужени је обавезан да на име судског паушала плати износ од 200,00 КМ. Оштећени В.Б. је са имовинско правним захтјевом упућен на парнични поступак.

Против побијане пресуде жалбу је благовремено изјавио бранилац оптуженог С.П. због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде

Кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичним санкцијама (казни). Овом жалбом се предлаже да се побијана пресуда укине и одреди одржавање претреса, или преиначи тако што ће се оптужени ослободити од оптужбе.

Одговор на жалбу није поднешен.

На сједници вијећа бранилац оптуженог С.П. је изложио жалбу коју је изјавио, остајући код исте и датог приједлога одлуке, а присутни оптужени се са истом сагласио.

Испитујући побијану пресуду на основу одредбе члана 312. Закона о кривичном поступку, у оном дијелу у којем се жалбом побија, овај суд је одлучио као у изреци ове пресуде из слjedeћих разлога:

Неоснован је жалбени приговор да је изрека побијане пресуде неразумљива. Чињенични опис радње извршења садржан у изреци побијане пресуде даје поуздан основ за закључак да је оптужени С.П., прво оптужен, а сада и поглашен кривим, као саизвршилац заједно са Јовицом Танацковићем и млдб Ј.М. (тачка 2. и 3). Изостављање законске одредбе члана 23. Кривичног закона Републике Српске, по оцјени овога суда, дату изреку не чини неразумљивом, тим прије што је у разлозима побијане пресуде изричито за сваку радњу појединачно означено да је оптужени С.П., поступао као саизвршилац. Усоталом и прихваћена правна квалификација за сва три дјела у стицају, кривично дјело разбојништва из члана 233. став. 2. Кривичног закона Републике Српске, указује да се ради о кривичном дјелу почињеном од стране више лица.

Исти учинак на законитост побијане пресуде има жалбени приговор који се односи на правни опис дјела. Наиме, као стицалац противправне имовинске користи према одредби члана 233. став 1. Кривичног закона Републике Српске алтернативно су одређени извршилац дјела или треће лице у чију корист он дела. Побијана пресуда садржи све чињенице и околности које чине обиљежја кривичног дјела, као и оних од којих зависи примјена одређене одредбе кривичног закона, а у смислу одредбе члана 291. став 1. тачка а) Закона о кривичном поступку, укључујући и намјеру за стицање противправне имовинске користи. Стога евентуалне мањкавости датог правног описа дјела, који чини правни закључак изведен из чињеничног описа дјела, не може довести до неразумљивости изреке побијане пресуде. Ово тим прије што за постојање предметног дјела од значаја је постојање намјере, али не и то ко ће конкретно имати противправну имовинску корист.

Насупрот тврдњама изнесеним у жалби, битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка ј) Закона о кривичном поступку постоји, између осталог, када пресуда уопште не садржи разлоге или у њој нису наведени разлози о одлучним чињеницама. За постојање ове повреде поступка није од значаја вриједносни суд о датим разлозима. Стога оно што жалба сматра „индицијама“ представља разлоге у смислу цитиране законске одредбе, тако да је неосновано указивање на постојање ове битне повреде одредаба кривичног поступка. Међутим, изложени приговори се могу разматрати у оквиру погрешно

и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а у смислу одредбе члана 305. став 1. Закона о кривичном поступку.

Уопштена и произвољна је тврдња изнесена у жалби браниоца оптуженог да сви provedени докази, изузев изјава свједока Т. и Ј. упућују на чињенице да оптужени С.П. није починио предметна кривична дјела. Разлози у побијаној пресуди не дају основа за овакав став. Напротив, првостепени суд је брижљивом анализом и оцјеном свих provedених доказа, како појединачно, тако и доводећи их у међусобну везу, утврдио чињенично стање које чини солидан основ за осуђујућу пресуду. Околност да су други саизвршиоци, закључили, или на путу закључења, споразума о признању кривње, ни на који начин их не дисквалификује као свједоке. Свакако у таквом случају има разлога за нарочит опрез и провјеру, а што је у конкретном случају првостепени суд и учинио. Тако нарочито на основу исказа свједока Д.С., за догађај од 11.8.2008. године, свједока В.Д. за догађај од 13.8.2008. године и В.Б. за догађај од 14.8.2008. године, провјерени су искази поменутих свједока, који сви заједно чине једну логичну и непротиврјечну цјелину. Чињеница да нико осим саизвршилаца не означава оптуженог С.П. као извршиоца дјела не подразумјева да ови негирају његово учешће, а што се погрешно жели жалбом указати.

Жалба браниоца оптуженог погрешно, односно непотпуно, интерпретира пресуду Уставног суда Босне и Херцеговине у предмету број АП-661/04 од 22.4.2005 године тврдећи да се осуђујућа пресуда не може засновати само на исказу свједочењу лица које закључило Споразум о признању кривње. Испушта се даљи дио ове пресуде који гласи „а суд не даје логичко и увјерљиво образложење за оцјену, како тог, тако и других спроведених доказа, већ се та оцјена доима произвољном“. У конкретном случају сви докази су пажљиво цијењени, међусобно доведени у везу, тако да цитирана пресуда уставног суда Босне и Херцеговине је непримјенљива у овом предмету.

И најзад, одсуство разлога да саизвршиоци лажно терете оптуженог С.П., представља важан дио мозаика разлога који опредјељују првостепени, а и овај, суд да вјерују да је оптужени С.П. починио кривична дјела која му се стављају на терет.

Побијана пресуда садржи разлоге који су руководили првостепени суд приликом одбијања да се изведе доказ вјешатачењем ДНК. Међутим када би се чак и прихавтило да је ријеч о новом доказном приједлогу изнесеном тек у жалби, нису дати ваљани разлози који би овај доказ учинили потребним за правилно и потпуно утврђивање чињеничног стања. Евентуално постојање трагова на одјећи Ј.Т. који упућују да је исту користио оптужени С.П., не доводе овога у директну везу са извршењем кривичног дјела, а и обрнуто.

Жалбом браниоца оптуженог се не образлаже у чему види неадекватаност утврђених појединачних казни, те изречене јединствене. Што се тиче појединачних утврђених казни треба рећи да их је суд примјеном одредбе члана 39. став 1. тачка 2. у вези са чланом 233. став 2. ублажио до најмање мјере утврђујући минималне казне од по 2 (двје) године. Јединствена казна од 4 (четири) године изречена је у складу са одредбом члана 42. став 2. тачка 2. Кривичног закона Републике Српске и представља средину у датом распону (од

двје до шест година), а што уважава све околности од значаја приликом одмјеравања казне у смислу одредбе члана 37. став 1. Кривичног закона Републике Српске.

Из изнијетих разлога жалбу браниоца оптуженог З.П. је ваљало као неосноване одбити и првостепену пресуду потврдити на основу овлашћења прописаног одредбом члана 319. Закона о кривичном поступку.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
мр Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић